

Arrest

nr. 118 746 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2012 dienen de verzoekende partij en haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 november 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk omdat het medisch attest toegevoegd aan deze aanvraag ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. De eerder op 16 augustus 2012 ingediende aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de echtgenote van verzoekende partij werd onvankelijk

verklaard en de echtgenote van verzoekende partij is nog steeds in het bezit van een attest van immatriculatie.

Op 28 november 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt:

“(...) Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd (...).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep bij gebreke aan het rechtens vereiste belang nu deze beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in een dergelijk geval over een gebonden bevoegdheid beschikt en hij derhalve bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel verplicht zou zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet omdat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

In casu wordt in de tweede bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet valt.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS 17 februari 2012*) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

De verzoekende partij betwist niet hetzij weerlegt niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. Gelet op de inhoud van de gewijzigde bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en gelet op het feit dat niet blijkt dat de verzoekende partij over enig verblijfsrecht beschikt, zal de staatssecretaris in casu niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij in principe dan ook geen nut opleveren. Ter terechtzitting volhardt de verzoekende partij in haar verzoekschrift.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag worden ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verzoekende partij voert de schending van artikel 3 EVRM aan. Hierover betoogt zij:

“Verder wil de verzoekende partij aantonen dat een terugkeer naar Georgië een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM, verzoekende partij zou onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Vooreerst blijkt uit een jaarlijks rapport van Amnesty International dd. 2012 (Cf. Stuk 3) dat de algemene situatie in Georgië niet van een leien dakje loopt.

'The police used excessive force in dispersing demonstrations. Evictions failed to meet international standards. The independence of the judiciary remained a concern.'

Vrije vertaling: 'De politie gebruikt extreem geweld bij het onderdrukken van demonstraties. Gedwongen uitzettingen voldoen niet aan de Internationale standaarden. De onafhankelijkheid van de gerechtelijke macht blijft een probleem.'

Bovenstaande wordt tevens bevestigd in een rapport van USDOS dd. 24 mei 2012 (Cf. Stuk 4):

'The most important human rights problems reported during the year were:

- 1. Abuse of prisoners and detainees by government officials as well as dangerously substandard prison conditions.*
- 2. Shortfalls in the rule of law, such as concerns about ensuring the judiciary's independent and even-handed application of due process protections.*
- 3. Government interference with unions fundamental freedom of association in several areas, including interference with strikes, arbitrary dismissals, interference with collection of dues, and harassment and intimidation of labor activists.*

Other problems reported during the year included security forces' use of excessive force against demonstrators without criminal accountability, in particular during the breakup of opposition protests on May 26; harassment of members of the political opposition; and continued allegations of politically motivated imprisonment, primarily of individuals incarcerated prior to 2011. There were reports of improper government use of eminent domain to seize private property. Although parliament adopted a law providing for greater transparency of media ownership, citizens had limited access to diverse and unfettered media. While independent media were active and expressed a wide variety of views, the three largest television broadcasters reportedly had close ties to the government, and direct or indirect government influence over media outlets remained a concern. Protection of religious minorities improved, including parliament's adoption of a law to permit a broad range of religious groups besides the Georgian Orthodox Church to register as legal entities. Problems continued to be reported regarding the resettlement of internally displaced persons (IDPs). Other problems included lack of transparency in business ownership and the conduct of government bids. There were reports of low rates of women in elected positions. There were reportedly high rates of domestic violence. Georgia was primarily a source country, but also a transit country for trafficking in persons.

Although the government took some steps to prosecute and punish officials who committed human rights abuses, investigations into such allegations were frequently terminated or delayed', contributing to an atmosphere of impunity.'

Samengevat zijn er drie hoofdproblemen in Georgië, met name: (1) misbruik van gevangenen en gedetineerden door ambtenaren van de overheid en gevaarlijk ondermaatse gevangenis voorwaarden; (2) tekorten in het rechtssysteem zoals problemen in het waarborgen van de onafhankelijke rechterlijke macht en het handhaven van eerlijke processen; (3) bemoeienissen van de overheid in de fundamentele vrijheid van de vakbonden in verschillende gebieden, zoals interferentie van stakingen en het verzamelen van rechten, willekeurige ontslagen, en het lastigvallen en intimideren van arbeidsactivisten. Daarnaast kent Georgië ook problemen op politiekvlak zoals extreem geweld tegen de politieke oppositie, ook huishoudelijk geweld is een groot probleem, mensenhandel en straffeloosheid ten opzichte van ambtenaren.

Dat de mensenrechten geschonden worden in Georgië is duidelijk. Dat het (gedwongen) terugsturen van verzoekende partij naar dergelijk land op zich al indruist tegen artikel 3 EVRM behoeft dan ook geen betoog.

Specifiek voor de verzoekende partij wordt aangetoond dat zij bij terugkeer wel degelijk gevaar loopt. De verzoekende partij behoort namelijk tot de oppositiepartij hetgeen in Georgië niet echt getolereerd wordt. In het reeds aangehaalde rapport van USDOS (Stuk 4) en een rapport van Freedom in the World 2012, Annual survey of political rights and civil liberties (Cf. Stuk 5), wordt de moeilijke politieke situatie uiteengezet. Er valt in te lezen dat er met extreem geweld wordt opgetreden tegen leden van de oppositie partij, zoals verzoekende partij, dat er arrestaties en opsluitingen gebeuren zonder enige aanleiding door corrupte politieleiden...

Het terugsturen van verzoekende partij betekent dan ook een schending van artikel 3EVRM.

Verzoekende partij zou onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, dit is dan ook duidelijk in strijd met artikel 3 EVRM.

Ook zou zij haar vrouw moeten achterlaten wat een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM dat het recht op een gezinsleven beschermt.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren." (met weglating nummering).

De verzoekende partij stelt dat zij bij terugkeer gevaar loopt omdat zij behoort tot de oppositiepartij hetgeen in haar herkomstland niet wordt getolereerd zodat zij aldaar zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij verwijst naar een jaarlijks rapport van Amnesty International van 2012 en een rapport van USDOS van 24 mei 2012. Met dit betoog toont de verzoekende partij niet aan dat zij andere hetzij nieuwe gegevens aanbrengt die niet ter beoordeling zijn voorgelegd in het kader van de door haar ingediende asielaanvraag. Aldus gaat de verzoekende partij voorbij aan het arrest 84 117 van de Raad uitgesproken op 29 juni 2012 met daarin onder meer volgende motieven:

"De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielrelaas heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal vooreerst op dat verzoeker hem niet kon overtuigen van zijn politiek engagement:

"U verklaarde namelijk dat u sinds 2009 lid was van de partij Democratische Beweging Verenigd Georgië (CGVS, p. 5 en 6). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document aanreiken dat dit lidmaatschap bevestigt. U stelde eveneens dat u door uw partij tewerkgesteld was en u een minimumloon ontving voor uw technisch-administratieve taken (CGVS, p. 5). Ook dit kon u met geen enkel document aantonen. U wierp wel op dat bij de inbraak in uw huis op 23 mei 2010 al uw documenten met betrekking tot uw partijactiviteiten alsook uw pc meegenomen werden (CGVS, p. 13). Ongeacht het feit dat u zich merkwaardig genoeg niet herinnerde welke documenten toen precies gestolen werden (CGVS, p. 13), is deze argumentatie niet afdoende. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u sinds uw aankomst in België nog contact gehad hebt met uw moeder in Georgië (CGVS, p. 3) alsook met meerdere vrienden die eveneens lid waren van dezelfde partij (CGVS, p. 14). Bijgevolg had u wel aan documenten kunnen geraken. In ditzelfde verband moet er bovendien op gewezen worden dat uw partner eigenaardig genoeg nergens melding gemaakt heeft van deze inbraak, noch tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal. Ze stelde aan het einde van haar interview bij het Commissariaat-generaal nochtans dat ze alle problemen had kunnen vertellen die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek (CGVS partner, p. 11). Daarnaast wist u niet precies wanneer u lid werd van voornoemde partij. U vermeldde namelijk dat u ergens in de lente van 2009 toetrad tot de Democratische Beweging Verenigd Georgië, waarschijnlijk ergens in februari, maar u zich niet exact herinnerde wanneer (CGVS, p. 6). Later haalde u aan dat de

telefonische bedreigingen om uw partijactiviteiten stop te zetten, begonnen van het moment dat u lid werd van deze partij, meer bepaald vanaf januari 2009 (CGVS, p. 12). Deze verklaring valt echter niet te rijmen met uw eerdere bewering dat u pas in februari tot de partij toetrad en doet bijgevolg twijfels rijzen over uw politiek engagement, te meer omdat uw politieke activiteiten ook uw bron van inkomsten waren. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.”

Daarnaast merkte de commissaris-generaal correct op dat verzoeker evenmin enig tastbaar bewijs bijbracht van de door hem aangehaalde problemen. Zo kon hij geen enkel bewijs voorleggen, noch aangaande zijn tewerkstelling onder Badri Bitzadze, noch aangaande zijn ontslag. Zo kon verzoeker evenmin enig bewijs voorleggen van zijn opname en verzorging in het Aramyansziekenhuis na de agressie eind april 2009, noch aangaande het politieonderzoek dat naar aanleiding van het voormeld incident werd opgestart. Evenmin slaagde verzoeker er in enig stuk neer te leggen tot bewijs dat hij meerdere malen werd tegengehouden en valselijk beboet.

De Raad stelt vast dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in zijn geslaagd een verklaring te geven voor het feit dat verzoeker geen enkel tastbaar begin van bewijs met betrekking tot diens beweerde politiek engagement bijbracht en evenmin aannemelijk werd gemaakt dat hij in de onmogelijkheid was om zulks te doen.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Verzoekers verklaring dat de commissaris-generaal over het hoofd ziet dat hij duidelijk gezegd heeft dat nadat hij vertrokken was naar België, zijn moeder alsook andere bekenden, werden lastig gevallen door overheidsdiensten in een poging om hem op te sporen, wordt niet aanvaard om zijn inactiviteit te verklaren. De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat het feit dat verzoeker niet heeft getracht om zich te informeren over de nasleep van zijn problemen wel degelijk afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Het verweer dat verzoeker zijn moeder, familie en vrienden niet wil belasten met het vergaren van informatie over zijn activiteiten, op gevaar af hen in nog grotere problemen te brengen, zeker nu verzoeker thans in veiligheid is in België, neemt de Raad niet aan.

Het ontbreken van enig begin van bewijs van verzoekers voorgehouden politieke engagement, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat hun verklaringen in globo uitermate coherent zijn en er geen inconsistenties aangetroffen werden ondanks “bewuste ondervragingstechnieken met het oog op ontmaskering van onsamenhangendheden” en dat het enige wat hen in dit opzicht overigens ten kwade geduid wordt dan nog niet eens een inconsistentie is, maar één vergetelheid of onwetendheid, met name dat verzoekster nergens melding heeft gemaakt van de inbraak in de woning, stelt de Raad vast dat verzoekers louter trachten de omissie in hoofde van verzoekster te vergoelijken door een en ander te minimaliseren.

Verzoekers voeren echter geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane vaststelling. De Raad merkt op dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige is methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de inconsistentie wordt vastgesteld.

Het feit dat verzoekster heeft nagelaten een bepalende gebeurtenis, met name de inbraak in de woning waarbij verscheidene zaken werden meegenomen, te vermelden, doet wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat het helemaal niet bevreemdend is dat hij geen exacte datum kan plakken op zijn toetreding als lid van de politieke partij, aangezien hij stelde dat hij “ergens” in de loop van de lente van het jaar 2009 lid werd van de partij, en het dan ook muggenzifterij is te vallen over één maand, antwoordt de Raad dat het moment van toetreding tot de politieke partij -de gebeurtenis die aan de oorsprong ligt van verzoekers voorgehouden problemen- niet zomaar een detail betreft, maar een bepalende gebeurtenis uitmaakt van verzoekers asielrelaas.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Van verzoeker mocht er bijgevolg een meer nauwkeurigere verklaring worden verwacht met betrekking tot het moment waarop hij tot de politieke partij zou zijn toegetreden.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aangeven dat het evident is dat verzoeker over geen documenten meer beschikt om zijn lidmaatschap aan te tonen gezien tijdens de inbraak op 23 mei 2010 alle partijgerelateerde documenten werden ontvreemd, beperken ze zich tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers met hun argumentatie dat zowel de papieren stukken als de computer werden gestolen, in gebreke blijven.

De Raad is van oordeel dat de uitleg van verzoekers (zie verzoekschrift p. 7) dat "Het kan ook niet ten kwade worden geduid dat verzoeker niet meer in detail, zoveel tijd later, kan verklaren wat er nu heel precies werd meegenomen. Het betrof een hele reeks documentatie en bewijzen over activiteiten van de partij.", niet overtuigt. De verwijzing naar de in tussentijd verstreken tijd volstaat niet om te verklaren waarom verzoeker op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande welke documenten exact werden meegenomen; verzoeker verklaarde eerst uitdrukkelijk dat enkel de documenten met betrekking tot zijn partijactiviteiten verdwenen waren, om daarna aan te geven dat ook de documenten aangaande de tewerkstelling, ontslag, hospitalisatie, politieonderzoek en wederrechtelijke boetes werden meegenomen toen op 23 mei 2010 in hun huis werd ingebroken.

In de bestreden beslissingen werd er dan ook terecht gesteld dat deze laatste documenten géén betrekking hebben op verzoekers lidmaatschap van en activiteiten voor de Democratische Beweging Verenigd Georgië.

Verzoekers verwijzing naar het tijdsverloop betreft duidelijk een post-factum verklaring, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissingen die geen dienstig verweer uitmaakt. De afgelegde tegenstrijdige verklaringen door verzoeker blijven bijgevolg staande en keren zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

Waar verzoekers tenslotte aanhalen dat de verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat deze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en hun verklaringen in globa uitermate coherent zijn en er geen inconsistenties aangetroffen werden, antwoordt de Raad dat er in acht genomen wat voorafgaat, geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers. Op ongeloofwaardige verklaringen kan het voordeel van de twijfel niet met nut worden toegepast.

(...)

Ten slotte merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht op dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas:

"Zo had u geen idee of u vandaag in uw land van herkomst officieel gezocht wordt (CGVS, p. 16), niettemin u sinds uw aankomst in België contact hebt gehad zowel met uw moeder (CGVS, p. 3) als met verschillende van uw vrienden (CGVS, p. 14). U wist net zo min of u vandaag in Georgië ergens officieel van verdacht of beschuldigd wordt (CGVS, p. 16). Voorts herinnerde u zich merkwaardig genoeg niet welke documenten bij de inbraak uit uw huis precies gestolen werden (CGVS, p. 13). In ditzelfde kader vermeldde u dat u een maand na de inbraak bij de politie ging informeren naar de stand van zaken in het onderzoek. De onderzoeker vertelde u dat het onderzoek nog lopende was, maar er wel een verdachte was. Opmerkelijk genoeg kon u niet zeggen wie van de inbraak verdacht werd (CGVS, p. 13-14). Tot slot is het weinig geloofwaardig dat u gedurende anderhalf jaar wekelijks door uw belagers telefonisch met een gevangenisstraf en zelfs de dood bedreigd werd indien u uw partijactiviteiten niet zou stopzetten (CGVS, p. 12-13), maar deze dreigementen nooit in de praktijk werden omgezet. Te meer omdat uw autoriteiten er niet voor terug deinsden u valselijk te beboeten (CGVS, p. 10 en 12). U wierp wel op dat de autoriteiten geen officiële bewijzen tegen u hadden en u bijgevolg wel moesten laten gaan (CGVS, p. 12). U haalde echter aan dat verschillende andere partijleden op basis van valse beschuldigingen wel in de gevangenis belandden (CGVS, p. 14-15) en kon niet aannemelijk maken waarom de autoriteiten hun dreigementen niet in de praktijk brachten ondanks alle moeite die ze reeds gedaan hadden om u te dwingen uw partijactiviteiten op te geven (CGVS, p. 15). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang."

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift ter verdediging beperken tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het opwerpen van losse beweringen zoals (zie verzoekschrift p. 10) "Tijdens een lopend onderzoek wordt nogal dikwijls geen inhoudelijke informatie verstrekt, zelfs niet aan de

mogelijke slachtoffers of burgerlijke partijen. Zeker gezien (gerechtelijke) (voor)onderzoeken inquisitoir en dus geheim verlopen."

Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de bovenstaande vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

Op de stelling van verzoekers dat van hen niet verwacht kan worden dat hun verklaringen tot in alle details de volledige weergave van feiten en begeleidende omstandigheden van hun asielrelaas bevatten, dat het niet verwonderlijk is dat bepaalde specifieke zaken niet behoren tot hun spontane kennis en dat het intussen goed mogelijk is dat bepaalde elementen aan hun geheugen zijn ontsnapt, antwoordt de Raad dat dit verweer evenmin in concreto een ander licht werpt op bovenstaande vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor het overige in hun verzoekschrift beperken tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ookal moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekers dienen in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekers blijven hier echter in gebreke.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoekers aanvoeren dat bestreden beslissingen de redenen niet vermelden waarom aan hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, antwoordt de Raad dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn

Verzoekers kunnen inderdaad niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze, wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

(...)"

De verzoekende partij toont thans geen argumenten aan die vermogen dit arrest te wijzigen. Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zal worden blootgesteld aan risico's waarvan sprake in de rapporten waarnaar zij verwijst, maakt zij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. Het op algemene wijze schetsen van mogelijke schendingen van mensenrechten die zich in een land zouden kunnen voordoen, volstaat in casu geenszins om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

De verzoekende partij voert ook de schending van artikel 8 EVRM aan en betoogt:

"Waaruit volgt dat zolang de vrouw van verzoekende partij wacht op een gegrondheidsuitspraak van de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent haar aanvraag tot medische regularisatie, de verzoekende partij in België moet kunnen blijven en dus het land niet kan verlaten.

Bovendien is er geen behandeling mogelijk voor hepatitis- patiënten, zoals de vrouw van verzoekende partij in Georgië. Hierbij wenst verzoekende partij te verwijzen naar haar verzoekschrift tot medische regularisatie, waarin uitgebreid gemotiveerd werd dat verzoekende partij geen behandeling kan krijgen in Georgië.

Indien verzoekende partij zou uitgewezen worden, zou zij gescheiden worden van haar vrouw, die een medische regularisatie hangende heeft. Dit zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM, dat het recht op een gezinsleven beschermt. Er is immers geen behandeling mogelijk voor hepatitis- patiënten, zoals de vrouw van verzoekende partij in Georgië. Hierbij wenst verzoekende partij te verwijzen naar haar verzoekschrift tot medische regularisatie, waarin uitgebreid gemotiveerd werd dat de vrouw van

verzoekende partij geen behandeling kan krijgen in Georgië. Waardoor verzoekende partij zijn vrouw langdurig moeten achterlaten.”

Dienaangaande verwijst de Raad naar het beroep dat de verzoekende partij heeft ingesteld tegen de beslissing van 28 november 2012 tot onontvankelijkheid van haar aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat werd verworpen bij arrest nr. 118 745 van 12 februari 2014 waarin wordt gemotiveerd als volgt:

“Waar verzoekers nog de schending van artikel 8 EVRM aanvoeren omdat de bestreden beslissing de scheiding met hun respectievelijke partner, moeder tot gevolg zou hebben is dit onderdeel niet dienstig nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en niets verzoekers belet een nieuwe wetsconforme aanvraag in te dienen.”

De schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

Het betoog kan al dus geen afbreuk doen aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN